

Kleine ode aan Douwes Dekker

zo besloot hij zijn Minnebrieven:
*'ik heb niet meer te vertellen dan
eenvoudige dingen: de Javaan
wordt uitgeperst in uw naam'*

tot wie zou een dichter vandaag
zich richten, namens wie zou hij
spreken van roofmoord en sluikstort?

de aarde ondergaat een dubbele beweging:
leeghalen, volproppen, de schatten worden
uit de bodem geschraapt, het giftige
verdwijnt ondergronds, daar woekert
het onkruid op met prachtige bloemen

en kinderen spelen er halfnaakt, doen er
volwassenen na: ze schrapen in het afval
en in elkaar, daar worden kleine vrouwtjes
opeens een veel te kleine moeder van

meer kan je niet vertellen dan eenvoudige
dingen: het ware is waar, de leugen leidt
om de tuin, en het ware doet pijn, de leugen
bedwelmt als opium, Exstacy in Aeternum

alleen wie veel heeft gedragen kan zo
duidelijk zijn, mits hem de gave werd
toegestaan, de genade om te spreken
zoals hij deed, de welbespraakte in
zalen van Vlaanderen en Nederland,

de loslippige dromer, zijn hoofd in de schoot
van een veel te jong meisje: zij een keizerin
en hij een maharadja, beide heersend over
Insulinde om de Javaan te gerieven

hun droom maakte een einde aan het rijk
der dieven: de buffel bleef bij de boer,
het geld in de laden, de schade aan een dijk
werd hersteld, Insulinde werd een 'gordel
van smaragden' en alle koningen, keizers
ter wereld, alle kiezers zouden ernaar
opzien en hun voorbeeld volgen

zo'n dromer was hij met fonkelende ogen
in een broodmager gezicht: geen gedicht
zingt hoog genoeg om hem te loven: lees
zijn Minnebrieven, je zal je ogen amper geloven

Staf De Wilde